

Tradičná púť do katedrály Notre-Dame v Chartres opäť prekonal rekord: 20 000 veriacich

Branislav Krasnovský

25. mája 2026 ✝ Cirkev ✝ Komentár

Štyridsaťštyri rokov po svojom založení hŕstkou katolíkov verných tridentskej omši zmenila púť organizovaná Notre-Dame de Chrétienté svoj rozmer. Počas tohto turického víkendu prešlo takmer 20 000 veriacich sto kilometrov, ktoré oddeľujú kostol Saint-Sulpice v Paríži od katedrály v Chartres. Registrácie, otvorené na Kvetnú nedeľu, sa zaplnili bezprecedentným tempom: v ten deň bolo prihlásených 14 000 ľudí oproti 6 000 v predchádzajúcom roku.

Pútnici na tradičnej svätej omši v Katedrále Notre-Dame v Chartres, 27. máj 2023

zdroj: wikimedia commons

Turická púť do katedrály Katedrála Notre-Dame v Chartres, bašty tradičnej liturgie vo Francúzsku, opäť prekonal rekordy s takmer 20 000 účastníkmi. Zatiaľ čo Rím udržiava obmedzenia voči starému obradu, tradičný fenomén neprestáva rásť a čoraz viac priťahuje mladých ľudí vzdialených od Cirkvi.

Zaujímavé je, že nejde o jednorazový výkyv, ale o trend posledných rokov. Kým v roku 2022 sa púte zúčastnilo približne 12 000 veriacich, v roku 2023 už okolo 16 000, v roku 2024 viac než 18 000 a v roku 2025 približne 19 000 pútnikov.

Z histórie púte

Tohtoročná turíčna púť Paríž–Chartres opäť lámala rekordy. Organizátori hovorili o takmer 20 000 pútnikoch, pričom registrácie sa zaplnili rekordným tempom už krátko po otvorení prihlasovania. Rok 2026 tak predstavuje ďalší historický rekord tejto tradičnej katolíckej púte. Ak rátame hlavnú tradičnú turíčnu púť Paríž – Chartres organizovanú združením Notre-Dame de Chrétienté, jej prvý ročník sa konal v roku 1983.

Pôvod tohto pochodu z roku 1983 súvisí čiastočne aj s výzvou pápeža sv. Jána Pavla II. v Le Bourget: „Francúzsko, prvorodená dcéra Cirkvi, si verná prísľubom svojho krstu?“ Vtedy skupina laikov, poznačená navyše svedectvom poľských katolíkov v Čenstochovej, sa rozhodla odpovedať nohami. Francúzska hierarchia sa na nich vtedy pozerala s otvoreným nepriateľstvom. Dnes episkopát zachováva nepríjemné ticho pred fenoménom, ktorý valcuje ich prázdne farnosti.

Púť Paríž – Chartres z roku 2026 predstavuje už 44. ročník tejto novodobej tradičnej púte. Púť vznikla v období, keď sa po liturgických reformách a prudkých zmenách v latinskej Cirkvi mnohí francúzski katolíci obávali, že tradičná liturgia, latinčina, gregoriánsky chorál a klasická katolícka spiritualita budú postupne vytlačené na okraj cirkevného života. Skupina laikov sa preto rozhodla odpovedať nie protestnými manifestami, ale verejnou púťou, modlitbou a pokáním.

To, čo sa začalo ako relatívne malá iniciatíva niekoľkých stoviek veriacich, sa postupne premenilo na jeden z najvýraznejších prejavov tradičného katolicizmu v Európe. Samotná pútnická tradícia do Katedrály Notre-Dame v Chartres je však omnoho staršia a siaha hlboko do stredoveku. Do Chartres putovali francúzski králi, šľachta, duchovenstvo aj obyčajní veriaci už celé stáročia kvôli relikvii závoja Panny Márie uchovávaného v katedrále, známeho ako Sancta Camisia. Chartres bolo po celé generácie jedným z najvýznamnejších mariánskych pútnických miest Francúzska a symbolom katolíckej identity krajiny.

Katolícky básnik Charles Péguy a jeho odkaz

Okrem spomenutej odpovede na výzvu sv. Jána Pavla II. tradičná púť z Paríža do Chartres nadväzuje v prvom rade na duchovný odkaz francúzskeho katolíckeho básnika Charlesa Péguyho z obdobia pred prvou svetovou vojnou. Péguy pešo putoval niekoľkokrát do Chartres, svoju púte vnímal aj ako prejav pokánia, viery a prosby za Francúzsko. Dnes jeho odkaz vnímajú mnohí tradične orientovaní katolíci ako symbol duchovného odporu proti sekularizácii spoločnosti.

Charles Péguy (1873 – 1914) bol francúzsky básnik, esejista, publicista a jeden z najvýraznejších katolíckych intelektuálov Francúzska začiatku 20. storočia. Narodil sa v meste Orléans v chudobnej rodine. Jeho otec zomrel krátko po jeho narodení a vychovávala ho matka spolu so starou mamou, ktoré si zarábali opravovaním stoličiek. Péguy často spomínal, že práve prostredie jednoduchej, pracujúcej a nábožensky založenej francúzskej chudoby formovalo jeho pohľad na svet. Vďaka svojmu talentu získal štipendium a študoval na prestížnej École Normale Supérieure v Paríži, kde sa dostal do kontaktu so socialistickými a republikánskymi intelektuálnymi kruhmi. Ovplyvnený socializmom sa výrazne angažoval v obrane kapitána Alfreda Dreyfusa počas známej Dreyfusovej aféry, ktorá rozdelila Francúzsko na prelome 19. a 20. storočia. Postupne však začal

byť čoraz viac sklamaný z materializmu, sekularizmu a duchovnej prázdnoty modernej spoločnosti.

Francúzsky básnik a zbožný katolík Charles Péguy

zdroj: wikimedia commons

Ako zbožný katolík, ktorého myslenie vyrastalo z katolíckej tradície a duchovného chápania úlohy Francúzska vo svete, priznal, že veľkú úlohu v jeho živote zohrávala úcta k Panne Márii a predstava Francúzska ako „prvorodenej dcéry Cirkvi“. Preslávil sa svojimi, vyššie už spomenutými pešími púťami do Katedrály Notre-Dame v Chartres. Tou najznámejšou bola púť z roku 1912, ktorú absolvoval pešo z Paríža do Chartres ako modlitbu za uzdravenie svojho syna a za duchovnú obnovu Francúzska a ktorá sa súčasne stala symbolickou pre mnohé generácie francúzskych katolíkov, žijúcich svoju vieru naplno. Pre Péguyho púť neznamerala len osobnú pobožnosť, ale tiež akt pokánia a odporu proti rastúcej sekularizácii a duchovnému úpadku Francúzska. Jeho mariánska poézia a meditácie patria dodnes medzi najvýznamnejšie texty modernej francúzskej katolíckej literatúry.

Po vypuknutí prvej svetovej vojny narukoval napriek svojmu veku dobrovoľne do francúzskej armády. Zahynul 5. septembra 1914 počas bitky pri Marne, len deň pred slávnym francúzskym protiútokom, ktorý zastavil nemecký postup na Paríž. Podľa svedectiev padol v čele svojej jednotky s výkrikom povzbudzujúcim vojakov do útoku. Pre mnohých francúzskych katolíkov sa stal symbolom spojenia viery, obety, vlastenectva a duchovného odporu proti modernému materializmu. Jeho diela výrazne ovplyvnili viacerých katolíckych mysliteľov 20. storočia.

Z malej skupiny tradičných katolíkov sa stáva fenomén

V prvých rokoch išlo o relatívne malú skupinu tradicionalistických katolíkov, ktorí boli často prijímaní s podozrením alebo otvoreným nepriateľstvom zo strany časti francúzskej hierarchie a médií. Mnohí predpokladali, že ide iba o dočasný fenomén nostalgikov, ktorý postupne zmizne spolu so staršou generáciou veriacich. Opak sa však stal pravdou. Z niekoľkých stoviek pútnikov sa postupne stali tisíce a dnes desaťtisíce účastníkov z Francúzska, Európy, Ameriky či Afriky.

Registrácie bývajú vypredané rekordným tempom a organizátori často hovoria o logistických problémoch spôsobených obrovským záujmom. Dnes ide o najväčšiu pešiu katolícku púť v Európe, ktorá priťahuje desaťtisíce pútnikov z celého sveta. Mimoriadne nápadné je pritom vekové zloženie účastníkov, veľkú časť totiž tvoria mladé rodiny, študenti, seminaristi a konvertiti.

Práve tento rast po viac než štyroch desaťročiach mnohí tradicionalisti považujú za veľmi symbolický: hnutie, ktoré malo podľa kritikov „postupne zaniknúť“, je dnes väčšie než kedykoľvek predtým. Navyše rastie práve v období, keď Francúzsko zápasí s dramatickým poklesom návštevnosti kostolov, zatváraním farností a nedostatkom kňazských povolání. Aj preto sa Chartres pre mnohých katolíkov stalo symbolom toho, že hlad po posvätnosti, disciplíne, transcencii a tradičnej liturgii v západnej Európe nezmizol, ale naopak, znovu silnie.

Tohtoročná púť do Chartres

zdroj: youtube.com

Liturgia ako vstupná brána

Philippe Darantière, predseda Notre-Dame de Chrétienté, umiestňuje projekt za hranice samotnej rituálnej otázky: „Ide o odovzdávanie katolíckej viery a prispievanie k prebudeniu kolísajúceho kresťanstva v kontexte krízy Cirkvi“. No práve tradičná liturgia, ktorej slávenie bolo pápežom Benediktom XVI. v roku 2007 a jeho motu proprio *Summorum pontificum* uľahčené, a následne obmedzené pápežom Františkom v roku 2021, pôsobí ako hlavný vektor príťažlivosti.

„V sedemdesiatych rokoch si mnohí mysleli, že treba zjednodušiť obrady, opustiť latinčinu alebo zmierniť posvätnosť, aby sa ľudia priblížili k Cirkvi. Dnes konštatujeme, že existujú ľudia, ktorí objavujú vieru práve prostredníctvom tejto liturgie. Jej transcendentný charakter, jej náročnosť, jej orientácia na božské odpovedajú na niečo veľmi hlboké v srdci človeka.“

Takto hovorí abbé Jean de Massia, kaplán púte. Jeho diagnóza sa zhoduje s diagnózou abbého Matthieua Raffraya, kňaza veľmi sledovaného na sociálnych sieťach, ktorý vedie osobitné skupiny pre ľudí, ktorí objavujú toto podujatie po prvý raz. Tento rok bude viesť dve pre veľký záujem. Podľa organizátorov 5 % pútnikov tvoria mladí ľudia veľmi vzdialení od Cirkvi, „hľadajúci pravdu, absolútne a korene“.

Hymnus púte, nádherná a tradičná katolícka pieseň *Chez nous soyez*

reine

zdroj: youtube.com

Konvertiti z islamu

Medzi najvýraznejšie svedectvá patrí svedectvo Nabila, konvertitu alžírskeho pôvodu a vedúceho skupiny od minulého roku. Praktizujúci moslim uviedol, že požiadal o krst po intímnej duchovnej

skúsenosti. No keď prvýkrát otvoril dvere moderného kostola, poradili mu, aby zostal moslimom, „veď všetci sme Božími deťmi“. Až keď objavil tradičnú omšu, našiel katolicizmus schopný odpovedať na jeho hľadanie.

„Zmysel pre posvätnosť, úcta voči Bohu, doktrinálna a liturgická prísnosť... To všetko ma veľmi oslovilo. Keď prichádzaš zo sveta, kde tradícia zaujíma ústredné miesto, si citlivý na vieru, ktorá sa odvažuje plne odovzdávať a žiť.“

Nabil ľutuje, že skôr nestretol katolíkov schopných jednoducho hovoriť o svojej viere. V jeho očiach Chartres odpovedá práve na tento nedostatok: tri dni pochodu, meditácie, vyučovania a modlitby, ktoré umožňujú jedným objaviť kresťanstvo a druhým znovu získať impulz, aby ho šírili.

Tieň motu proprio *Traditionis custodes*

Úspech Chartres predstavuje pre modernistov a synodálne vanutých progresívcov v Cirkvi nepríjemný paradox. Podľa prieskumu samotnej organizácie sa 63 % pútnikov zúčastňuje prednostne tridentského obradu, čo považujú za podhodnotené číslo vzhľadom na nedostatok prístupu k tejto liturgii v mnohých diecézách po obmedzeniach zavedených motu proprio *Traditionis custodes* v roku 2021 pápežom Františkom. Dokument, ktorý vo veľkej miere zrušil kroky pápeža Benedikta XVI., mal za cieľ prinútiť veriacich len k novej omši rímskeho obradu. Čísla z Chartres naznačujú opačný efekt: rastúci dopyt, ktorý nenachádza priestor v diecéznych štruktúrach.

S čerstvo zvoleným pápežom Levom XIV. mnohí pútnici pozorne sledujú smerovanie, ktoré nový pápež dá tomuto citlivému problému. Tlaky sa množia na obe strany: existujú tí, ktorí očakávajú gesto zmierenia, a takisto existujú tí, ktorí zúrivo požadujú zachovanie reštriktívnej línie Františka. Ale pribúdajúci počet veriacich je jednoznačne odpoveďou.

Tohtoročná púť postavila do stredu svojho programu misiu s distribúciou materiálov na pomoc účastníkom pri odpovediach na otázky o viere a pri podpore evanjelizačných iniciatív vo farnostiach a komunitách. Je to stávka, ktorá kontrastuje s dominantným pastoračným prístupom Cirkvi po II. vatikánskom koncile, viac znepokojenej tým, aby niekoho neurazila, než tým, aby niečo predkladala.

Pohľad katolíckej tradície

Z pohľadu katolíckej tradície je pozoruhodné, že práve tradičná latinská omša, ktorá po stáročia formovala svätcov, misionárov, rehoľníkov i celé kresťanské civilizácie Európy, dnes vyvoláva u časti modernistických kruhov takú nervozitu a odpor. Tradiční katolíci si kladú otázku: Ak bola táto liturgia po stáročia svätá, posväcovala duše a Cirkev ju chránila ako poklad, prečo sa práve ona stáva predmetom neustálych reštrikcií, podozrievania a kontroly?

O to paradoxnejšie pôsobí fakt, že mnohé progresívne experimenty, od synkretických podujatí až po liturgické improvizácie, bývajú tolerované alebo prijímané s veľkou zhovievavosťou, zatiaľ čo

mladé rodiny, seminaristi a konvertiti priťahovaní gregoriánskym chorálom, latinčinou a tridentskou liturgiou bývajú často vnímaní ako problém.

Mnohí tradicionalisti v tejto súvislosti pripomínajú slová Gamaliela zo Skutkov apoštolov (Sk 5,34–39): 34 Tu vstal vo veľrade istý farizej, menom Gamaliel, učiteľ zákona, ktorého si vážil všetok ľud. Rozkázal tých ľudí vyviešť na chvíľu von 35 a im povedal: „Mužovia, Izraeliti, dobre si rozmyšľajte, čo chcete urobiť s týmito ľuďmi. 36 Lebo prednedávnom povstal Teudas a hovoril, že on je niekým, a pridalo sa k nemu okolo štyristo mužov. No zabili ho a všetci, čo mu verili, boli rozprášení a zničení. 37 Po ňom v dňoch súpisu povstal Júda Galilejský a strhol za sebou ľud. Aj on zahynul a všetci jeho stúpenci sa rozpáchli. 38 Preto vám teraz hovorím: Nechajte týchto ľudí a prepustite ich, lebo ak je tento zámer alebo toto dielo od ľudí, rozpadne sa, 39 ale ak je od Boha, nebudete ich môcť rozvrátiť. Aby ste sa neocitli v boji proti Bohu!“ I súhlasili s ním.

Carlo Saraceni, Gamaliel a Nikodém smútia nad ostatkami židmi ukameňovaného svätého Štefana

zdroj: wikimedia commons

A takisto si kladú otázku, či neustály rast pútnikov na púti z Paríža do Chartres, prílev mladých ľudí, konvertitov a početných rodín napriek desaťročiam tlaku a obmedzení, či tento jav nesvedčí o hlbšom duchovnom hlade, ktorý moderná pastorácia nedokáže nasýtiť.

Tradiční katolíci zároveň upozorňujú na ďalší paradox: púť do Chartres nerastie vďaka podpore cirkevných štruktúr, masívnym financiám či mediálnym kampaniam, ale skôr napriek nepriazni časti modernistického a progresívneho synodálne vanutého hnutia v Cirkvi. Desaťtisíce mladých ľudí dobrovoľne kráčajú stovky kilometrov v modlitbe, disciplíne, nepohodlí a obete. Nejde o „komfortné kresťanstvo“, ale o náročnú formu viery. A predsa priťahuje. To podľa mnohých vyvracia desaťročia opakované tvrdenia, že moderný človek potrebuje menej posvätnosti, menej askézy, menej dogiem a menej transcencie.

Práve naopak. Čoraz viac mladých ľudí podľa organizátorov hľadá liturgiu, ktorá pôsobí tajomne, posvätné a nadprirodzene. Hľadajú ticho namiesto neustáleho hluku sveta, gregoriánsky chorál namiesto banalizácie, pevnosť viery namiesto neustáleho relativizovania. Pre mnohých konvertitov z islamu či sekulárneho prostredia predstavuje tradičná omša prvé stretnutie s kresťanstvom, ktoré pôsobí ako niečo veľké, starobylé a duchovne pevné. Chartres sa tak pre časť mladých katolíkov stáva symbolom návratu ku koreňom v období civilizačnej neistoty.

Mnohí katolíci, ktorí majú v úcte Tradíciu okrem toho tvrdia, že súčasná kríza Cirkvi nevznikla z „príliš veľkej tradície“, ale práve zo straty identity, posvätnosti a misijného zápalu. Pripomínajú, že Cirkev historicky rástla najmä v obdobiach, keď od veriacich žiadala viac, nie menej. Mučeníci prvých storočí, benediktínski mnísi, križiaci, barokoví misionári či jezuiti doby svätého Františka Xaverského nepriťahovali svet tým, že sa mu prispôbovali, ale tým, že ponúkali niečo radikálne, posvätné a transcendentné. Aj preto časť veriacich vníma Chartres nie ako nostalgický útek do minulosti, ale možno ako jeden z prvých náznakov budúcej katolíckej obnovy Európy a možno aj sveta.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/tradicna-put-do-katedraly-notre-dame-v-chartres-opat-prekonala-rekord-20-000-veriacich/>